

Sygekasser. Ikke alene de ubemidlede men enhver Samsundsborger er interesseret i, at Helbredelsesmidler i tilstrækkelig Grad ere til Stede over alt i Landet og saa let tilgængelige, som paa nogen Maade muligt. Ligeledes ere alle Samsundsborgere efter Mindretallets Formening interesserede i, at de økonomiske Følger af Sygdomme, derunder indbefattet de egentlige Helbredelsesomkostninger, indskrænkes i den størst mulige Grad.

Mindretallet anser det derfor som værende i hele Befolkningens Interesse, at Spørgsmaalet om Sundheds- og Sygeplejens Ordning tages op til Drøftelse, og at der snarest muligt træffes Foranstaltninger til en samsundsmæssig Ordning deraf.

Mindretallet indtager med Hensyn hertil det principale Standpunkt, at Sundheds- og Sygeplejen i alle Enkeltheder bør være et offentligt Anliggende, der i Hovedtrækkene ordnes paa følgende Maade:

Landet inddeles i Sygedistrikter, der hvert skal være forsynet med et Sygehus eller en Lægestation, Apotek samt det fornødne Personale, Materiel o. s. v.

Med Hensyn til Sygdomme af alvorlig Bestaffenhed bør enhver syg have Ret til at blive indlagt paa et Sygehus. Derimod skulle syge Personer, der i Hjemmet have den fornødne Plads, og som selv kunne forskaffe sig den fornødne Pleje, ikke kunne forlanges indlagte paa et Sygehus, med mindre deres Forbliven i Hjemmet paa Grund af Sygdommens Smitsomhed medfører Fare for andre.

Det bør endvidere gøres til en Pligt for enhver, der føler sig angreben af Sygdom i en saadan Grad eller af en saadan Art, at alvorlig Fare kan befrygtes, straks at lade dette anmeldte til Distriktets Sygehus eller Lægestation. For umyndige eller i andres Tjeneste staaende Personers Vedkommende bør Anmeldelsespligten paahvile Forældre, Børger eller foresatte.

All Lægehjælp, Medicin, Kur og Pleje paa Sygehuse osv. bør ydes de paagældende

uden Bederlag, og alle med Sundheds- og Sygeplejen, i Henshold til det foregaaende, forbundne Omkostninger udredes af Statskassen. Endvidere bør der af Statskassen til ubemidlede syge ydes Opholdspenge, dels for den syge selv og dels for de Personer, som vedkommende har Pligt til at forsyge, ligesom ogsaa Begravelsesomkostningerne ved ubemidlede Personers Dødsfald bør afholdes af Statskassen.

En paa foranncævnte Grundregler baseret Ordning af Sundheds- og Sygeplejen giver absolut Sikkerhed for, at der i Sygdomstilfælde er sikret enhver Samsundsborger tilstrækkelige Helbredelsesmidler, ligesom Opholdspengene, der ydes de ubemidlede, sikrer enhver af disse mod, at økonomisk Nød bliver en Følge af Sygdom. De Omkostninger, en saadan Ordning medfører, ville sikkert forholdsvis let kunne dækkes. Egentlig ster der kun en Omlægning af de Udgifter, der allerede nu udredes til Sundheds- og Sygeplejen, idet disse nu betales dels af private, enten direkte eller gennem Sygekasserne, og dels af det offentlige gennem Fattigvæsenet eller paa anden Maade. I det hele blive Omkostningerne næppe større end de nuværende, thi ihvorvel mangfoldige syge ville saa en langt bedre Pleje, end der nu bliver dem til Del, er Staten paa den anden Side i Stand til at skaffe Helbredelsesmidler paa en langt billigere Maade end den, paa hvilken de nu staffles til Veje.

Mindretallet henvender tillige Opmærksomheden paa den Adresse, der i Efteraaret 1888 tilstilledes Regeringen og Rigsdagen fra ca. 750 Sygekasser, og som var forsynet med ca. 53,000 Sygekassemedlemmers Underkrifter. I denne Adresse udtaltes Ønsket om, at Staten skal yde gratis Helbredelsesmidler til alle ubemidlede syge, uden at dette betragtes som Fattighjælp eller medføre dennes Følger. Naar dette Ønske tages til Følge, vil det fremdeles være overladt til Sygekasserne at yde den pekuniære Understøttelse, medens Ydelsen af de direkte Helbredelsesmidler bliver et offentligt Anlig-